

Ο φόβος του νευρωτικού ανθρώπου

Ο μεταμοντέρνος άνθρωπος δεν φοβάται την οικονομική κρίση, ούτε τους σεισμούς και τα τσουνάμια, δεν φοβάται μη τον εγκαταλείψει η σύζυγος, ή η πίστη του. Το μόνο που πραγματικά φοβάται είναι μήπως συμβεί κάτι βαθιά και οριζόντια ανατρεπτικό που θα συμβάλλει ώστε να αλλάξει η κεκτημένη προσωπική και συλλογική αίσθηση της αυτοδυναμίας κι αυτάρκειάς του, πάνω στην οποία στήριξε μεθοδικά την ασφάλεια του.

Κυριολεκτικά τρέμει μπρος το ενδεχόμενο να διευρυνθεί η άποψη που έχει για τον εαυτό του, να μετακινηθεί προς μια κατεύθυνση στην οποία δεν έχει διαθέσιμα αντιληπτικά κι ερμηνευτικά σχήματα.

Είναι νευρωτικά «αισιόδοξος», γιατί δεν αντέχει να είναι ρεαλιστικά απαισιόδοξος.

Θέλει να γίνει «καλύτερος», αποδοτικότερος, ως εργαζόμενος, ως εργοδότης, ως εραστής, φίλος, σύζυγος, γονιός χρησιμοποιώντας τεχνικές αυτό-βελτίωσης και «θετικής σκέψης», γιατί φοβάται να μεταμορφωθεί.

Ευχαριστιέται να μιλάει, να εξηγεί, να κάνει τον «σοφό», να παίρνει και να δίνει συμβουλές. Δεν έχει όμως καμία διάθεση στο να εφαρμόζει όσα ξέρει, ούτε να πειραματίζεται με τον εαυτό του.

Τα ψυχικά και κοινωνικά του αντανακλαστικά κινούνται ανάμεσα στην άκριτη και δουλική υποταγή και στην «αναρχική», τυφλή κι ανελέητη αντίδραση στην εξουσία.

Η γκάμα των συναισθηματικών εκδηλώσεών του ασφυκτικά προβλέψιμη.

Μιλάει συνεχώς για αλλαγή, χωρίς να έχει καμία επίγνωση του πόσο την φοβάται. Ούτε πως συστηματικά κινείται προς την υπονόμευσή της.

Για τους παραπάνω λόγους ο μεταμοντέρνος άνθρωπος συνεχώς σκοντάφτει στις πληγές του, γιατί δεν γνωρίζει τον εαυτό του, ούτε είναι σε επαφή με τις εσωτερικές δυνάμεις που συνεργούν στον να μην τον μάθει ποτέ...

Με δυο λόγια είναι ανεπίγνωστά του διαθέσιμος να σκεφτεί, να πει, και να κάνει τα πάντα, αρκεί να μην απολέσει την νευρωτική του ταυτότητα.